Några tankar om det personliga vittnesbördet

Spara som PDF

I stora delar av dagens kristenhet har det personliga vittnesbördet fått ett stort utrymme. Det många då vanligen vittnar om är vad man upplever att Jesus gjort i ens liv. Jag har själv varit med på en mängd gudstjänster och väckelsemöten där det personliga vittnandet har varit det centrala i mötet. Inte sällan har det handlat om vad Jesus ordnat med i vardagen i form av utbildning, jobb, livskamrat, hus, lägenhet, bil, resor, ekonomiska under, men även uppgifter i Guds rike och helanden av olika slag som man tycker sig fått svar på bön. Ibland vittnas det om vad personer upplevt att Gud sagt till dem i olika situationer. Och än idag händer det att personer vittnar om hur det gick till när de blev kristna, när de blev frälsta. Men vad säger då Bibeln om att vittna? Vilken roll skall detta ha i vårt uppdrag att evangelisera i vår omvärld? Vad bör vi då vittna om? Vad skall vara i fokus? Och hur skall jag tänka om jag inte vågar eller kan vittna?

Helt klart är det så, att de flesta som vittnar om egna erfarenheter vill locka andra till att tro på Jesus och därmed bli frälsta. Många vittnar också för att uppmuntra de som kanske vacklar i sin tro eller plågas av motgångar. Och allt detta är så klart vällovligt och bra. Men det finns också de som vittnar för att andra skall bli imponerade och för att de själva skall framstå som andliga hjältar, det är tyvärr ganska uppenbart emellanåt. Detta vittnande i vinstsyfte för egen del beror säkert ofta på omognad i tron och på att ”köttet” ges plats på scenen – trots att man kanske varit kristen i många år. Sedan har vi dessa ”väldiga apostlar”, *superpredikanterna* – inte minst de från USA – som man kallar hit och avlönar fett för att de skall brassa på med vittnesbörd om sina enorma bedrifter i Afrika och på andra ställen långt härifrån. Då kan man verkligen fråga sig vem som kommer i fokus och vad syftet är. *Superpredikanterna* tycker jag vi skall strunta i helt och hålla utanför vårt land, för deras verksamhet ligger i många, många avseenden långt, långt utanför vad Bibeln visar är sund andlighet och sund teologi. Så dessa tar jag inte upp mer här. Du kan läsa om flera av ”superpredikanterna” i andra sidor i BibelFokus via denna länk.

När jag läser min Bibel och funderar kring detta jag beskrivit ovan, kan jag uppleva det som att vittnesbörd om vad som skett i våra liv fått ett alldeles för stort utrymme i vår tids kristenhet. Det har blivit för mycket fokus på vad vi kan få ut av vår tro här och nu, och för lite om Jesus och evigheten. Så vi skall se vad

Bibeln säger att det är som leder till en sann tro och vad Jesus gett oss för uppdrag.

Tro kommer av förkunnelse som är sprungen ur Bibeln
Först av allt: i Bibeln ser vi att tro kan födas i en människa när hon får höra om Jesus och hans försoningsgärning på korset. Så här skrev Paulus:

> Rom 10:17: ”Alltså kommer tron av predikan och predikan genom Kristi ord.”

Vår förkunnelse, predikan och vårt vittnesbörd skall vara sprunget ur bibelordet. Vi skall vittna om vad det står i Bibeln. Och då främst om Jesus. Det är framförallt DÅ som en sann kristen tro kan växa fram hos människor.

Vi skall också se vad Jesus sa till sina lärjungar om att vittna och vad som är den största anledningen till att vi får den Helige Ande:

> Apg 1:5: ”…ni skall **om några dagar** bli döpta i den helige Ande.”
>
> Apg 1:8: ”…**när den helige Ande kommer över er, ska ni få kraft och bli mina vittnen** i Jerusalem, i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.”

Vi skall alltså vara JESU vittnen, och inte våra egna. Och vi skall vittna om Jesus och det HAN gjort. Då handlar det inte i första hand om vad Jesus gjort för oss i vardagen utan vad han har gjort för vår frälsning, alltså om hans försoningsgärning på korset, hans död och uppståndelse. Det är detta som är EVANGELIUM! Man kan även säga att vi skall vara vägvisare som visar på två alternativa vägval i detta liv: den ena vägen som leder till fördärvet och den andra som leder till evigheten hos Gud. Vår uppgift är då att förklara hur man kommer in på den smala vägen till evigheten och hur man vandrar där. Och det är inte minst till detta som vi får den Helige Ande som vår Hjälpare. Andens gåva får vi inte för att sprattla på golvet och gapskratta eller bete oss som om vi vore

fulla eller besatta. Vi får den Helige Ande för att vara nyktra och rediga vittnen för Jesus!

Om du känner att du är ett dåligt vittne för Jesus, eller om du är rädd för att vittna, tänk då på vad Jesus sa i dessa bibelverser ovan. Jesus sa att lärjungarna skulle bli hans vittnen först när de hade fått del av den Helige Ande. Alltså hänger ansvaret på Gud för att vi skall bli utrustade och väl lämpade till att bli Jesu vittnen. Sedan sa Jesus att de skulle få Anden ”om några dagar”. Alltså sker detta enligt Guds tidtabell. Det sker inte när vi bestämmer det, utan när Gud har bestämt. Så därför kan du vila i att Gud har kontrollen och att han gör dig till sitt vittne den dag han vill det. Rätt som det är befinner du dig mitt uppe i att vittna om Jesus!

Vi får även Andens gåva till att dana vår karaktär, alltså till det som vi ofta kallar för ”helgelsen”. Genom det kan vi också vittna om Jesus med våra **handlingar**; vi kan få vara en ”kristusdoft” till andra människor!

> 2 Kor 2:14-15: ”Gud vare tack som genom Kristus alltid för mig med i sitt triumftåg och överallt låter mig sprida kristuskunskapens doft. Ty till Guds ära är jag en kristusdoft bland dem som räddas…” (Bibel 2000)

Vad ser vi då mer om vittnesbördet i Nya Testamentets texter? Hur gjorde de allra första kristna? Hur gjorde de som hade vandrat med Jesus, fått uppdraget tydligt ur hans mun, och som de allra första mottagit den Helige Ande för detta uppdrag? Här är några ställen jag hittat som ger oss insikt när det gäller vittnesbördet:

> Apg 10:42: ”Och han befallde oss att predika för folket och **vittna om att han [Jesus] är den som Gud har bestämt** till domare över levande och döda.”
>
> Apg 20:24: ”Men jag anser inte mitt liv vara värt något för mig själv, bara jag får fullborda mitt lopp och den uppgift jag fått av Herren Jesus: **att vittna om Guds nåds evangelium**.”
>
> Apg 22:15: ”Du ska **vara hans [Jesu] vittne** inför alla människor och vittna om **vad du har sett och hört**.”
>
> Apg 23:11: På natten stod Herren hos honom och sade: "Var frimodig! Så som du **vittnat om mig** i Jerusalem, måste du vittna även i Rom."

> 1 Kor 1:23: ”**Men vi predikar Kristus som korsfäst**, för judarna en stötesten och för hedningarna en dårskap.”
>
> 1 Kor 2:1-2: ”När jag kom till er, bröder, var det inte med stor vältalighet eller vishet som jag predikade Guds hemlighet för er. Jag hade nämligen bestämt mig för att **inte veta av något annat hos er än Jesus Kristus och honom som korsfäst**.”
>
> Gal 6:14: ”För min del vill jag **aldrig berömma mig av något annat än vår Herre Jesu Kristi kors**, genom vilket världen är korsfäst för mig och jag för världen.”
>
> 1 Joh 1:1: ”Det som var från begynnelsen, det vi har hört, det vi med egna ögon har sett, det vi har skådat och rört med våra händer, **om detta vittnar vi: Livets Ord**.”
>
> 1 Joh 4:14: ”Vi har sett och **vittnar om att Fadern har sänt sin Son som världens Frälsare**.”

Det var alltså detta som sysselsatte apostlarna: de var budbärare och vittnen **för JESUS** och vittnande **om HONOM**! Jesu försoningsgärning var deras stolthet och det var i huvudsak det som de talade om när de evangeliserade. Paulus vittnade aldrig om att Gud skulle ha fixat den ena efter den andra bekvämligheten åt honom. Vittnade han om något annat var det vanligen lidanden han nämnde. Några helandeunder berättade han inte heller om, även om vi vet från andra att han fick vara med om att bota många. Om vi gör på motsvarande sätt, om vi för ut det sanna evangeliets innehåll till människor, det är då som Gud har lovat att vara med oss och bekräfta SITT ORD, EVANGELIUM! Det är då som äkta under kan ske, och det största undret är så klart när människor kommer till tro och räddas till evigheten. Läs nu bibelordet nedan och fundera över vad som apostlarna kom med för erbjudande. Var det predikan om evangelium eller mirakler som kom först? Vad följde på vad?

> Mark 16:20: ”Och de gick ut och predikade överallt, och Herren verkade tillsammans med dem och **bekräftade ordet** genom de tecken som **åtföljde** det.”

Men för att vi skall kunna vara Jesu sanna vittnen är det också viktigt att vi är djupt förankrade i Bibelns undervisning och verkligen har grepp om vad det sanna evangeliet innebär. Jesus undervisade ju själv sina första lärjungar. Med anledning av detta vill jag därför råda dig till att lägga ditt personliga vittnesbörd lite åt

sidan och sätta dig in i evangeliets budskap ordentligt, och sedan primärt vittna om DET! Då tror jag att Gud kommer at vara med på ett helt nytt sätt. Behöver du lite hjälp på traven med att få grepp om evangeliet så hoppas jag att denna text kan vara till vägledning: EVANGELIUM – Guds erbjudande om försoning och evigt liv!

Uppmuntran till syskon i tron
Nu vill jag tillägga en sak, och det gäller detta med att uppmuntra varandra som kristna syskon. Detta är något annat än att vittna om Jesus för icketroende. Denna uppmuntran handlar om att stötta våra trossyskon när de vacklar och har det jobbigt på olika sätt.

Vi kristna hamnar emellanåt i prövningar och motgångar, det är faktiskt en del av vår helgelseprocess. En del har det ännu värre och lider under dödshot och förföljelser. Då kan det vara gott, kanske livsnödvändigt, med uppmuntrande ord från syskon i tron. När vi uppmuntrar varandra kan vi citera ett bibelord som kan vara till vägledning och till uppmuntran. Vi kanske berättar något som den vi uppmuntrar kan identifiera sig med, något som denna kan hämta styrka och vägledning från. Kanske är det någon särskild insikt i Bibelns budskap som vi får förmedla. Uppmuntran kan också utgå ifrån egna erfarenheter som man berättar om. Kanske det handlar om att berätta saker som ingjuter hopp. Kanske är det saker där man kan dela glädje tillsammans. Detta kan vi också se exempel på i Nya testamentets brev:

> 2 Kor 1:6: ”Om vi lider nöd, sker det för att ni skall få tröst och frälsning. Om vi blir tröstade, skall också det uppmuntra er och ge er kraft att uthålligt bära samma lidanden som vi.”
>
> 1 Tess 3:6-7: ”Men nu har Timoteus kommit tillbaka från er med goda nyheter om er tro och kärlek. Han har berättat hur ni ständigt tänker på oss med glädje och längtar efter att få träffa oss, liksom vi längtar efter er. Så har vi genom er tro fått nytt mod när det gäller er, bröder, mitt i alla våra svårigheter och lidanden.”

Ja, detta var några tankar om det personliga vittnesbördet och att vara vittnen för Jesus. Vårt vittnande skall alltså framför allt handla om JESUS och hans försoningsgärning. Det behöver inte innebära att vi håller högläsning ur Bibeln för dem som vi vittnar för. Men det vi säger skall alltså vara sprunget ur Bibeln, det skall harmoniera med Bibelns samlade undervisning och peka på Jesus!

Känner du nu att du kanske har pratat lite för mycket om saker du själv varit med om, så gör så att du prioriterar om lite. Testa att prata lite mer om Jesus och hans korsdöd för våra synders skull, om försoningen mellan Gud och människa, om Jesu uppståndelse, det eviga livet, och kanske även om Jesu återkomst. Jag skulle tro att Gud då är med på ett nytt sätt i ditt vittnande. Och be om och vila i att Gud skall ge dig av sin Helige Ande för att du skall kunna vara ett sant Jesu vittne.

Må Vår Herre och Frälsare leda och välsigna oss alla i detta!

/Lennart